

Debreceni Ítéltábla
Bhar.III.755/2024/11.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2025. június 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2024. október 9. napján kihirdetett 3.Bf.203/2024/8. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett Terhelt1 I. rendű vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott hivatalos személy elleni bűncselekményét 1 rendbeli társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetteként [Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés 1. fordulat] minősíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Járásbíróság 2024. január 24. napján kihirdetett 4.B.212/2022/79. számú ítéletében Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos személy elleni erőszak büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 310. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés]. Ezért 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint kötelezte az I. rendű vádlottat – II. r.elítelt II. és III.r. elítelt III. rendű vádlottakkal egyetemlegesen - 15.942 forint bűnügyi költség megfizetésére, 44.917 forint bűnügyi költség állam terhén hagyása

mellett. Terhelt I. rendű vádlottat továbbá hivatalos személy elleni erőszak büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] vádjá alól felmentette.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész nyomban a vádlottak terhére, Terhelt I. rendű vádlott esetében részfelmentése, valamint a büntetés súlyosítása érdekében, míg az I. rendű vádlott és védője a cselekmény eltérő minősítése és a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek.

[3] A perorvoslatokat elbírálv a Nyíregyházi Törvényszék a másodfokú eljárásban, 2024. október 9. napján megtartott nyilvános ülésen kihirdetett 3.Bf.203/2024/8. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt I. rendű vádlott vonatkozásában akként változtatta meg, hogy bűnösségét további hivatalos személy elleni erőszak büntetésében [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés] és testi sértés büntetésében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] is kimondta. A kiszabott szabadságvesztés büntetést – halmazati büntetésül – 3 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre súlyosította, a próbaidőre történő felfüggesztést mellőzte és az I. rendű vádlottat 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint kötelezte további 59.317 forint elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, az egyetemlegesen megfizetendő bűnügyi költség összegének pontosítása mellett. Egyebekben Terhelt I. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[4] A másodfokú ítélet ellen az ügyész – a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül – Terhelt I. rendű vádlott terhére, a kiszabott büntetés mértéke miatt súlyosításért, az I. rendű vádlott - nyomban - felmentésért, védője részben felmentés és eltérő minősítés, részben enyhítés érdekében fellebbezett.

[5] Az ítélet II. r.elítelt II. rendű és III.r. elítelt III. rendű vádlottak tekintetében – a járulékos kérdések körében tett kisebb pontosításokkal - másodfokon jogerőre emelkedett.

[6] A Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Főügyészség Bf.492/2022. szám alatti másodfellebbezésében kifejtett álláspontja szerint a Terhelt I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama – figyelemmel a 7 évben meghatározható középértékre, a súlyosító körülmények nagyobb nyomatékára, valamint a jogszerűen eljáró hivatalos személy fokozott büntetőjogi védelmére – eltúlzottan enyhe, a büntetési célok, különösen az általános megelőzés céljának érvényre juttatása érdekében lényegesen súlyosabb szabadságvesztés büntetés, illetve ehhez igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása indokolt.

[7] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.382/2024/2. számú átiratában, egyetértve a fentiekkel, az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a kétirányú fellebbezések nyomán eljáró Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság helyesen mondta ki Terhelt I. rendű vádlott bűnösségét az elsőfokon felmentéssel érintett mindkét cselekményben és szabott ki vele szemben halmazati büntetésül végrehajtandó szabadságvesztést, közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellett, az eltérő döntésre tekintettel Terhelt I. rendű vádlottra kétségkívül megnyílt a másodfellebbezés lehetősége. Hivatkozott arra, hogy az első- és másodfokú bíróságok hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértettek, a másodfokú bíróság a tényállás részleges megalapozatlanságát helyesen küszöbölte ki, így az általa helyesbített, illetve kiegészített tényállás irányadó a harmadfokú eljárásban, a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Törvényes a cselekmény másodfokú bíróság általi minősítése is, azonban az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, figyelemmel a generális prevenció kiemelt fontosságára és az ügy sajátosságaira, így az elkövetés helyszínére, arra, hogy az adott településrész lakosai a jogszerűen intézkedő hatóság tagjaival szemben

csoportosan fellépve, mintegy kvázi törvényen kívül helyezve magukat, akadályozták az intézkedést, amely nem megengedhető, az I. rendű vádlottal szemben ezért a törvény szigorát szükséges alkalmazni.

[8] Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítéletét, a Be. 620. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen, a Be. 624. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és az I. rendű vádlottal szemben szabjon ki lényegesen hosszabb tartamú, börtön fokozatú szabadságvesztést és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetést, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[9] Az I. rendű vádlott meghatalmazott védője a harmadfokú eljárásban fellebbezését írásban részletesen indokolta. Álláspontja szerint a Nyíregyházi Törvényszék ítélete helytelen ténybeli következtetés miatt megalapozatlan, tévesen jutott ugyanis arra az álláspontra, hogy az I. rendű vádlott további 1 rendbeli hivatali erőszak büntetést és 1 rendbeli testi sértés büntetést is elkövette, ezért az I. rendű vádlott felmentése indokolt ezen bűncselekmények alól, ezzel egyidejűleg a kiszabott büntetés enyhítése, az I. rendű vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása elegendő. Fellebbezésében egyrésztől sérelmezte ugyanazon ügyész eljárását az első- és harmadfokú eljárásban, másrésztől – mintegy az eljárás indokoltságát és jogszerűségét vitatva – a rendőrök előítéletes intézkedésére is hivatkozott, hangsúlyozva, hogy nem az I. rendű vádlott magatartása vezetett odáig, hogy a rendőrök könnygázt alkalmaztak. Álláspontja szerint nem fedí a valóságot, hogy a rendőröknek menekülniük kellett volna, és az sem, hogy az I. rendű vádlott rántotta földre a vele szemben intézkedő rendőrt. A büntetéskiszabás során nem hagyható figyelmen kívül, hogy az I. rendű vádlott a III. rendű vádlottal együtt immáron tíz gyermeket nevel, törvénytisztelő életmódot folytatnak, egyértelműen hátrányos helyzetűek, szegény környezetben élnek, az ominózus cselekmény óta 4 év telt el, melynek egy részét az I. rendű vádlott letartóztatásban töltötte. Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a Nyíregyházi Törvényszék ítéletét változtassa meg és az elsőfokon eljáró bíróság ítéletét hagyja helyben.

[10] A harmadfokú bíróság a másodfellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdés 2. fordulata értelmében nyilvános ülésen bírálta el, a Be. 621. § (2) bekezdése nyomán, mivel az ügyészség az I. rendű vádlott terhére fellebbezett, utalva a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 599. §-ában írtakra is.

[11] A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványában írtakkal egyezően a másodfokú ítélet megváltoztatására, az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására irányuló fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, ismét kiemelve a cselekmény rendkívüli súlyosságát, a hivatalos személyek kiemelt büntetőjogi védelmét és a generális prevenció szerepét.

[12] A meghatalmazott védő ugyancsak fenntartotta mind a részfelmentést, mind az enyhítést célzó perorvoslatát, nóvumként kételyét fejezve ki aziránt, hogy egyáltalán érkezett-e a rendőrségre csendháborítás miatt bejelentés, ezáltal azonban továbbra is az intézkedés törvényességét kérdőjelezve meg. Hivatkozott arra is, hogy ugyanaz a cselekménysor 2 rendbeli bűncselekmény megállapításához nem vezethet, mivel a rendőrök ugyanazt az intézkedést folytatták, ugyanazon helyszínen, az I. rendű vádlott tudata pedig nyilvánvalóan nem foghatta át a vele szemben fellépő öt rendőr egyikét illetően sem a súlyos sérülés okozásának reális lehetőségét. Kérte, hogy a harmadfokú bíróság megfelelően értékelje a rendőri intézkedés minőségét, a cselekmény társadalomra veszélyességét, illetve a szankció meghatározása során az enyhítő körülményeket.

[13] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy a gyerekeiket ért sérelem miatt kiabált a rendőrökkel, akik lefogták, ütötték, rugdosták, azért szegült ellen, mert

féltette az életét, de egyik rendőrnek sem okozott sérülést. Amennyiben hibázott, bocsánatát fejezte ki.

[14] A bejelentett perorvoslatok részben megalapozottak az alábbiak szerint.

[15] A harmadfokon eljáró ítélőtáblának először abban kellett állást foglalnia, hogy a harmadfokú felülbírálat lehetősége megnyílt-e. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén. Ugyanezen szakasz (2) bekezdés a) pontja szerint ellentétes a döntés - többek között - akkor, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. Jelen ügyben ez a helyzet, a harmadfokú eljárás lehetősége tehát joghatályosan megnyílt.

[16] Az ítélőtábla, mint harmadfokú bíróság a fentieknek megfelelően a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja alapján ezért felülbírálta a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá a b) pont értelmében az első- és másodfokú eljárást, arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is. Tekintve, hogy az ügyben egy tényállás és három vádlott volt érintett, de az eljárás II. r.elítelt II. rendű és III.r. elítelt III. rendű vádlottakkal szemben másodfokon jogerőre emelkedett, a felülbírálat terjedelme egyértelmű volt.

[17] Az ítélőtábla a felülbírálat során a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésébe ütköző, az egész ügydöntő határozatra kiterjedő eljárási szabálysértést, amely az első- és másodfokú ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményezte volna, ezáltal a büntető ügy érdemi elbírálását kizárná, nem észlelt.

[18] A védői hivatkozás kapcsán azonban utal rá az ítélőtábla, hogy az iratok alapján bár kétségekívül megállapítható, hogy a vádhatóság részéről mind az elsőfokú, mind a harmadfokú eljárásban, a egyéb érdekelt², majd a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség részéről ugyanazon ügyész járt el Dr. ügyész neve személyében, az ügyész elfoglaltságára vonatkozóan azonban az eljárás egyetlen szakaszában sem merült fel adat és kizárására sem került sor, kizárási okot [Be. 27.§ (1) bekezdés a-d) pontok] nem jelentett be senki, emellett a harmadfokú bíróság sem észlelt erre utaló körülményt. Az ügyész eljárása mindenben megfelelt a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek, az ennek ellenkezőjét megalapozó konkrétumot, jogszabályt maga a védő sem tudott megjelölni. Megjegyzendő, hogy az ügyész esetleges kizárásáról a bíróság nem, kizárólag az ügyészség határozhat, a Be. 28.§-a szerinti eljárásban. Mindezek okán a védői hivatkozás alaptalannak mutatkozott (Debreceni Ítéltábla Bf.700/2022/20.).

[19] A harmadfokú felülbírálat nyilvánvalóan magában foglalta az ellentétes döntéssel érintett, a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának vizsgálatát is. Az ítélőtábla a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az ügyiratok alapján azzá tehető, illetve a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető [Be. 619. § (3) bekezdés].

[20] A harmadfokú bíróság a másodfokú ítélet tényállásának megalapozottságát vizsgálva megállapította, hogy a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján kisebb részben hiányos, ezért azt - az elsőfokú ítélet bevezető része, 7. oldalának [8] bekezdése és 8. oldalának [7] bekezdése tekintetében – az ügyiratok tartalma alapján pontosította. A másodfokú bíróság által a döntése alapjául elfogadott tényállás azonban, az ítélőtábla álláspontja szerint kisebb részben továbbra

is megalapozatlan maradt, ugyancsak a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írt okból (hiányos tényállás). Hiányosságnak az minősül, ha a bíróság egy lényeges tényre nézve az általa hitelt érdemlőnek talált és elfogadott bizonyítékot nem, vagy csak részben foglalja tényállásba.

[21] A harmadfokú bíróság ezért a tényállást a következők szerint egészíti ki:

- az elsőfokú ítélet utolsó bekezdésének első mondatát akként, hogy „az erősen ittas állapotban lévő Terhelt I. rendű vádlott kivált a *rendőröket még mindig fenyegető* csoportból és sértett I. rendű főtörzsőrmesterhez lépett ...”,

- a tényállás utolsó mondatát pedig azzal, hogy Terhelt I. rendű vádlott mellett „*II. r. elítélt II. rendű és III. r. elítélt III. rendű vádlottak is elfogásra és előállításra kerültek*”.

[22] A tényállás kiegészítése egyrészt az intézkedést végrehajtó rendőrök vallomásain (Nyíregyházi Járásbíróság /34., /36., /62. tárgyalási jegyzőkönyvek), másrészt az I., II. és III. rendű vádlottak előállításának végrehajtásáról szóló rendőri jelentések (nyomozati irat 597., 803. és 917. oldal) tartalmán alapultak. Az elvégzett korrekciónak - az alább kifejtettek szerint - az eltérő elkövetési alakzat (társtettség) miatt volt jelentősége.

[23] A fenti kiegészítést követően a tényállás immáron megalapozott, ezért az a harmadfokú ítélezés alapját képezhette. A törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt I. rendű vádlott bűnösségére mind a hivatalos személy elleni, mind a testi épség elleni bűncselekmény tekintetében, részben az elsőfokú bíróság eltérő álláspontjával szemben, az utóbbi bűncselekmény rendbeliségét illetően helyes álláspontra helyezkedve. A törvényszék, ítéletének [27]-[30], valamint [41] bekezdéseiben helytálló indokok alapján mutatott rá arra, hogy az I. rendű vádlott cselekménysor második részére vonatkozó, a rendőrök irányába tanúsított passzív magatartására és 2sértett sértett sérülésének keletkezési módjára vonatkozó védekezését miért vetette el, és helyesen vont le következtetést a testi épség elleni cselekmény tekintetében az I. rendű vádlott legalább eshetőleges szándékára is. A másodfokú bíróság e körben adott részletes indokolásával az ítéltábla mindenben egyetértett. Az I. rendű vádlott és védője részbeni felmentés érdekében előterjesztett fellebbezése ezért eredményre nem vezethetett.

[24] Egyetértett az ítéltábla abban is, hogy büntethetőségi akadály nem merült fel, a bűnösség megállapítása törvényes.

[25] A másodfokú felülbírálat eredményeképpen tehát a törvényszék azt állapította meg, hogy Terhelt I. rendű vádlott mind a rendőri intézkedés első, mind második szakaszában ellenszegült, a hatóság tagjaival nem működött együtt, a rendőröket fenyegető csoport tagjaként, abból kiválva egyikőjüket verekedésre hívta ki, sőt ütött is a folyamatosan hátráló rendőr irányába, miközben megveréssel és megöléssel fenyegette, majd az előállítása céljából visszatérő rendőröket ugyancsak tovább szidalmazva és fenyegetve, változatlanul negálva az együttműködést, bilincselése közben a fogásból kiszabadítva magát, az egyik rendőrt elrántva, elfutott. Az esés következtében 2sértett sértett 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett.

[26] A hivatalos személy elleni erőszak Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott fordulatának elkövetési magatartása a jogszerű hivatalos eljárás akadályozása, erőszakkal vagy fenyegetéssel. Az elkövetési magatartás értelmezése kapcsán a következőkre mutat rá az ítéltábla. Az eljárásban akadályozás a hivatalos személy jogszerű kötelezettsége, feladata vagy intézkedése megkezdésének, illetve teljesítésének gátlása, ideiglenes vagy végleges megnehezítése, lehetetlenné tétele. Az akadályozás megnyilvánulhat a mozgás, a továbbjutás, valaminek a megtétele korlátozásában, melynek időtartama közömbös. Az akadályozás ugyanakkor csak aktív magatartással valósítható meg. A pusztán engedetlenség, a hivatalos személy felszólításának eleget nem tévő hivatalos személy elleni erőszaknak nem

minősíthető [Új Btk. Kommentár, főszerkesztő: dr. Polt Péter, V. kötet 242-243. oldal]. Jelen ügyben kétség kívüli megállapítás volt tehető arra, hogy Terheltl I. rendű vádlott rendőrök irányába tanúsított magatartása túlmutatott a passzív ellenállás keretein, az intézkedés teljesítését aktív magatartásával akadályozta.

[27] Az elkövetőnek tisztában kell lenni azzal is, hogy a passzív alany hivatalos személyként jár el, illetve, hogy a hivatalos személy eljárása jogszerű.

[28] A Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pont k) pontja értelmében a rendőr hivatalos személy. Az intézkedők ezen minőségét a vádlottaknak, köztük az I. rendű vádlottnak fel kellett ismernie, hiszen valamennyien egyenruhában, szolgálati gépjárművel, szolgálati kutyaival érkeztek a helyszínre. Ezt egyébként a vádlottak sem vitatták. Több hivatalos személy intézkedése egység, ahogyan több hivatalos személy intézkedésének akadályozása is egységet képez (BKv 8., BJD 691.), a több passzív alany csupán súlyosító körülményként értékelendő.

[29] A cselekmény tényállásszerűségének másik feltétele, hogy a hivatalos személy intézkedése jogszerű legyen, a büntetőjogi védelem ugyanis csak a jogszerű intézkedést illeti meg. Ennek megítélését illetően - a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 19. § (1) bekezdésével összhangban - töretlen a bírói gyakorlat, eszerint a rendőri intézkedésnek mindenki köteles magát alávetni, annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. Az adott ügyben - szemben a védői hivatkozással - a helyszínre érkező rendőröket az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint intézkedési kötelezettség terhelte. Az Rtv. ezen szakasza értelmében a rendőr, jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Az ügyiratok alapján (nyomozati iratok 147. oldalától kezdődő feljegyzés rádió-forgalmazás hanganyag tartalmáról) megállapítható, hogy az adott napon mintegy öt lakossági bejelentés érkezett a segélyhívó központba a vádlottak és a náluk tartózkodó személyek ellen, csendháborítás miatt. A helyzet súlyosságát jól szemlélteti, hogy a bejelentők közül egyetlen személy volt, aki a nevét is vállalta, a többiek félelmüknek hangot adva névtelenségükhöz ragaszkodtak, többször hangsúlyozva, hogy nem kívánnak (nem mernek) feljelentést tenni a szabálysértőkkel szemben, de kéri a rendőri intézkedést. Mindezek tükrében a helyszínre küldött járőröket az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti intézkedési kötelezettség terhelte, amelynek részletszabályait egyébként a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 4. §-a tartalmazza. A rendőrök kötelezettségük teljesítése érdekében az Rtv. 15. §-ában részletezettek szem előtt tartásával, az arányosság követelményének figyelembevételével kezdték meg az intézkedést, azt azonban befejezni nem tudták, a vádlottak, köztük Terheltl I. rendű vádlott ellenszegülése miatt. A vádlottak az alakilag szabályos intézkedéssel még akkor sem szegülhettek volna szembe, ha az nem felelt volna meg a vonatkozó jogszabályoknak, utasításoknak, szakmai szabályoknak, ez esetben ugyanis jogorvoslati úton vagy panaszjog keretében lett volna lehetőségük jogsérelmeik orvoslására. A vádlottakkal szembeni intézkedés tehát kétségkívül jogszerű volt, a vádlottak tisztában voltak azzal is, hogy velük szemben rendőrök intézkednek, ennek ellenére tanúsították a tényállásban rögzített magatartást (Fővárosi Ítéltábla Bf.15/2014/23., BH2014. 231., Kúria Bfv.III.1084/2013.).

[30] Bár abban mind az első-, mind a másodfokú bíróság egyetértett, hogy Terheltl I. rendű vádlott az akadályozással elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetettét elkövette, eltérő álláspontra helyezkedtek azonban a cselekmény rendbeliségét illetően, azaz, hogy a cselekmény a rendőri intézkedések számához igazodva 1, avagy 2 rendbelinek minősül. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendőrség, mivel a megkezdett eljárását

folytatta és fejezte be, ezért eljárása egységes, míg a másodfokú bíróság érvelése szerint, az e körben általa is helytállónak tekintett tényállás alapján, az ügyészi álláspontot osztva, mivel a két intézkedés célja eltérő volt és azok időben is elkülönültek, az I. rendű vádlott cselekménye 2 rendbelinek minősül.

[31] Az ítéltábla mindenekelőtt szükségesnek tartja annak rögzítését, hogy az elsőfokú bíróság, egységként értékelve az cselekménysort, akkor járt volna el helyesen, ha az I. rendű vádlottal szemben nem felmentő rendelkezést hoz, hanem hivatalos személy elleni cselekményét 1 rendbeliként minősíti. Emellett világosan és egyértelműen állást kellett volna foglalnia abban a kérdésben is, hogy a rendőri intézkedést jogszerűnek vagy jogszerűtlennek értékeli, továbbá, hogy a felmentés jogcíme bizonyítottság vagy bűncselekmény hiánya, tekintve, hogy erre vonatkozóan az indokolás egyes részei részben összemosódtak, részben ellentmondásosak (elsőfokú ítélet 14. oldal [5]-[6] bekezdés). A rendőri intézkedések számát illetően az ítéltábla rámutat, hogy a már hivatkozott, a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 4. § (3) és (4) bekezdései értelmében a rendőrt a szolgálati feladatának végrehajtása során, illetve azt követően szolgálati előjárója felé jelentéstételi kötelezettség terheli. Ugyanezen rendelet 25. § (2) bekezdése értelmében igazoltatás esetén igazolólapot állít ki, míg a 28. § (7) és (8) bekezdés szerint az elfogás és előállítás végrehajtásáról jelentést készít. Ugyancsak jelentéstételi kötelezettsége van testi kényszer vagy bilincs alkalmazása esetén is [38. § (1) bekezdés], az írásos jelentés kötelező tartalmi elemeit a 38. § (2) bekezdése tartalmazza. Az Rtv., illetve a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló rendelet sem ír elő azonban külön írásbeli jelentési kötelezettséget azonos személyekkel, azonos helyszínen megkezdett intézkedés esetén, akkor sem, ha annak célja időközben megváltozik (szabálysértés, majd bűncselekmény elkövetése miatti intézkedés), ennek megfelelően jelen ügyben is egy jelentés készült (nyomozati iratok 597. oldal - Terhelt1 elfogásának végrehajtásáról és vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés). A jelentés bevezető részében szerepelnek az alkalmazott intézkedések, egységként kezelve [az Rtv. 29. § (1) bekezdés szerinti igazoltatás, a 31. § (1) bekezdése szerinti személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, a 33. § (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogás, valamint a 39. § (1) bekezdés b) pont szerinti elfogás és előállítás], az érdemi részben az esemény részletes leírása, amely szerint az intézkedés 2021. július 10. napján 00 óra 10 perckor *indult*, 00 óra 55 perckor *folytatódott* és 01 óra 20 percig tartott, megerősítő erővel, ugyanazon a helyszínen, ugyanazon személyekkel, köztük Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben.

[32] Fentiekre tekintettel az ítéltábla – az elsőfokú bíróság álláspontját osztva - a rendőri intézkedést egységként tekintve, az I. rendű vádlott terhére rótt hivatalos személy elleni erőszak büntetést 1 rendbelinek minősítette. Megjegyzendő, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott, ahogyan védője is, a hivatalos személy elleni erőszak vonatkozásában kizárólag a rendbeliséget vitatták, hiszen az I. rendű vádlott azt az eljárás során nem tagadta, hogy szamon kérően, csúnyán, felháborodottan beszélt a rendőrökkel és azt sem, hogy nem vetette alá magát a rendőri intézkedésnek ijedtségére hivatkozva, a tekintetben volt csak tagadásban, hogy fizikailag bármilyen módon bántalmazott vagy sérülést okozott volna a rendőrnek. Ezen testi épség elleni bűncselekmény tekintetében a Nyíregyházi Törvényszék ítéletében, a kiegészített tényállás alapján helyesen jutott arra az ellenkező következtetésre, hogy az I. rendű vádlott a hivatalos személy elleni erőszak büntette mellett a testi sértés büntetének kísérletét [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] is megvalósította. A fentebb már kifejtettekkel egyezően az indokolás ezen részével egyetértett az ítéltábla.

[33] Egyetértett továbbá abban is, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntette csoportosan elkövetett, a bűncselekmény megnevezését illetően a Kúria 61/2008. BK

vélemény 3/a) pontja alapján mindössze a fordulat megjelölésének pótlásával [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés *1. fordulat*].

[34] Az ítéltábla továbbá az elkövetési alakzat tekintetében – ugyancsak a hivatalos személy elleni erőszak büntette vonatkozásában - arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű vádlott cselekményét társtettesként követte el. A Btk. 13. § (3) bekezdése értelmében társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg. Az irányadó tényállás szerint Terheltl I. rendű és élettársa, III.r. elítélt III. rendű vádlott a házból az udvarra kilépve közösen léptek fel a rendőrökkel szemben, az őket fenyegető csoport tagjaiként, a csoportból kiválva először az I., majd a III. rendű vádlott indult támadólag a rendőrök felé, a társtettesi alakzat megállapíthatóságának objektív és szubjektív feltételei (a bűncselekményt a vádlottak közösen és szándékegységben valósítják meg) egyértelműen teljesültek. Megjegyzendő, hogy a testi sértés vonatkozásában ugyanilyen megállapítás nem volt tehető, az elkövetői alakzat korrekciót nem igényelt.

[35] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel a Kúria 56/2007. BK véleménye alapján, a harmadfokú bíróság azonban további súlyosító körülményként értékelte az éjjeli, kitartó, gátlástalan elkövetési módot, azt, hogy az I. rendű vádlott cselekményét részben több passzív alany sérelmére követte el, valamint a részbeni társtettesi elkövetést (BK vélemény III/2., 12. pont), mellőzte azonban a többszörös halmazatot (BK vélemény III/6.), míg további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy az I. rendű vádlott immáron nyolc kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik (BK vélemény II/4.). A bűnösségi körülmények korrekciója ellenére, a másodfokú bíróság Terheltl I. rendű vádlottal szemben a büntetési célok, különösen a generális prevenció elérésére alkalmas, a bünteteskiszabási elvekkel összhangban álló, tetterányos büntetést szabott ki, figyelemmel az I. rendű vádlott javára megváltozott középértékre is (6 év 6 hónap), amely megfelel az egyéniesítés követelményének és a bírói gyakorlatnak is. A büntetés igazodik az elbírált bűncselekmények tárgyi súlyához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, eltúlzottan szigorúnak vagy eltúlzottan enyhének nem tekinthető, így sem a szabadságvesztés tartamának súlyosítására, sem enyhítésére, esetlegesen a szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztésére nem kerülhetett sor. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása nem volt mellőzhető, annak tartama ugyancsak a szabadságvesztés tartamához igazodó. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára, az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és a bűnügyi költségre vonatkozó másodfokú rendelkezések is törvényesek, korrekciót nem igényeltek.

[36] Fentiekre tekintettel az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a bűncselekmények minősítését érintően megváltoztatta a Be. 624. § (1) bekezdése alapján, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[37] A harmadfokú bíróság ítélete ellen a további fellebbezés lehetősége kizárt, ezáltal a másodfokú bíróság ítélete az ítéltábla döntésének megfelelően jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. június 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.Bf.203/2024/8. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. június 26.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke